

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 ПЖ 5552/17
22.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Александре Поповић, председника већа, судија Младена Николића и Драгољуба Јанковића, чланова већа, у парници тужиоца BERLIN-CHEMIE AG, Glienicker Weg 125, D-12489 Berlin – Немачка, кога као пуномоћници заступају адвокати АК Анђелић, Николић, Анђелић из Београда, против туженог FARMACIJA KОРP INTERNATIONAL DOO - у стечају, чији је пуномоћник Анђелка Александров Митић, адвокат из Београда, ради дуга, вредност предмета спора 13.237.327,15 динара, одлучујући о жалби тужиоца и туженог, изјављеним против пресуде Привредног суда у Београду П 2125/17 од 03.07.2017. године, у седници већа одржаној дана 22.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 2125/17 од 03.07.2017. године, у ставу II изреке.

II УСВАЈА СЕ жалба туженог, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 2125/17 од 03.07.2017. године, у ставу I изреке, којим је делимично усвојен тужбени захтев и утврђено потраживање тужиоца према туженом у износу од 2.615.900,09 динара, са законском затезном каматом од 25.10.2016. године, до исплате и ставу III изреке којим је одлучено о трошковима и **ПРЕСУЂУЈЕ**:

Одбија се тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди потраживање тужиоца према туженом у износу од 2.615.900,09 динара, са законском затезном каматом почев од 25.10.2016. године до исплате.

Обавезује се тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 428.897,00 динара, у року од 8 дана, од дана пријема писменог отправка пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом, у ставу I изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено потраживање тужиоца према туженом у износу од

2.615.900,09 динара, са законском затезном каматом почев од 25.10.2016. године, до исплате. Ставом II изреке, делимично је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се утврди потраживање тужиоца према туженом у износу од 10.621.427,06 динара, са законском затезном каматом почев од 25.10.2016. године, до исплате. Ставом III изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 38.400,00 динара.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили тужилац и тужени.

Тужилац првостепену пресуду побија у ставу II и III изреке, из свих разлога прописаних одредбом члана 373 ст. 1 Закона о парничном поступку. У жалби указују да првостепени суд сматра да није било законских услова да се призна потраживање тужиоца по основу обрачунате камате на главни дуг у складу са прописима Републике Немачке, како је то међу странкама уговорено, јер према становишту првостепеног суда усвојени План реорганизације поводом првог стечајног поступка над туженим, у предмету Ст. Бр. 1185/13 као нови уговор, замењује уговор из 2004. године у погледу начина плаћања тужиоцевог потраживања, па тако и у погледу начина обрачуна камате. Одредбе Закона о стечају, на које се позива суд, могу бити од значаја само до тренутка испуњења услова за отварање новог стечајног поступка, а од тренутка отварања новог стечајног поступка План реорганизације не може да има снагу извршне исправе, јер се исти не може спровести услед отварања новог стечајног поступка, па је неприхватљиво и апсурдно да стечајни дужник не поступа по Плану реорганизације, али да истовремено користи благодети Плана реорганизације који регулише начин обрачуна камате. Свако друго решење у директној је супротности са Законом и посебно у супротности Начелу правичности и морала. Предложено је, у смислу жалбених навода, да се жалба усвоји, а првостепена пресуда у побијаном делу преиначи или укине.

Тужени жалбом побија првостепену пресуду у ставу I и III изреке, из свих разлога прописаних одредбом члана 373 ст. 1 Закона о парничном поступку, те истиче да је погрешан закључак првостепеног суда да тужилац има право да од туженог потражује главни дуг исказан у Еврима, а тужени као стечајни дужник је дужан да га прерачуна по курсу на дан отварања новог стечајног поступка, због тога што ни једном законском одредбом није предвиђена могућност да се код прерачуна користи курс Евра од неког другог датума, а не на дан отварања новог стечајног поступка. Након доношења решења о покретању стечајног поступка, који је уследио због непоступања по усвојеном и потврђеном Плану реорганизације у предмету Ст. Бр. 118/13, повериоци стечајног дужника чија потраживања су била утврђена тим Планом, поново су поднели пријаве потраживања, али је о овим пријавама стечајни управник могао да одлучи искључиво применом члана 167 Закона о стечају, којим су регулисане правне последице потврђивања Плана реорганизације. Том одредбом је предвиђено да усвајањем Плана реорганизације, по доношењу решења о потврђивању Плана, сва потраживања и права повериоца и других лица и обавезе стечајног дужника одређене Планом реорганизације уређују се искључиво према условима из Плана и он представља извршну исправу и сматра се новим Уговором о измирењу потраживања која су у њему наведена.

Ни у једној одредби усвојеног плана у предмету Ст. Бр. 118/13, није предвиђена валутна клаузула, због чега потраживање тужиоца није могуће поново прерачунавати по курсу Евра, који важи на дан отварања новог стечајног поступка у предмету Ст. Бр. 233/16. Из закључка првостепеног суда, да у случају поновног отварања стечаја због непоступања по Плану, се потраживање има

сматрати као да је у питању извршна исправа, оно потраживање чија је исплата била предвиђена Планом, и то у оном износу Евра који одговара курсу на дан покретања стечајног поступка, у коме је дошло до усвајања Плана, проистиче да је суд у овом поступку уместо одлуке о усвајању тужбеног захтева у оспореном делу, могао и морао донети одлуку којом се тужбени захтев одбија у целини.

Указујући на битну повреду из члана 374 ст. 2 тач. 12 Закона о парничном поступку, предложено је да се жалба усвоји, а првостепена пресуда у побијаном делу преиначи или укине.

Испитујући правилност побијане пресуде, на основу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована, а да је жалба туженог основана.

Побијана пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 ст. 2 Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Насупрот жалбеним наводима туженог, првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 ст. 2 тач. 12 Закона о парничном поступку. Ово из разлога, јер је првостепени суд за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге о битним чињеницама и дати разлоги нису међусобно противречни нити противречни стању у списима, с тим што се не може прихватити материјално – правни закључак првостепеног суда да се код постојања усвојеног и потврђеног Плана реорганизације, који има снагу извршне исправе и у коме је утврђено потраживање тужиоца, потраживање тужиоца које је у новом стечајном поступку пријављено у Еврима, може прерачунавати у динаре по курсу на дан отварања новог стечајног поступка.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, тужилац и тужени су 01.07.2004. године, закључили Уговор о купопродаји, чији је предмет продаја робе тужиоца као продавца, по његовом ценовнику важећем у тренутку поручивања, и цене су исказана у Еврима и у цену улазе и трошкови паковања, осигурања и испоруке, уговором је предвиђено да ће се примењивати право Немачке, а искључена је примена Конвенције Уједињених нација о Уговорима за међународну продају робе.

Тужилац је туженом испоручивао робу – лекове и има потраживање због неисплаћене купопродајне цене за робу испоручену током 2012. и 2013. године. Над туженим је био отворен стечајни поступак решењем Привредног суда у Београду Ст. Бр. 118/13 од 23.10.2013. године, и тужилац је пријавио своје потраживање у износу од 377.977,46 Еур, на име главног дуга што износи 43.081.455,11 динара, по курсу на дан отварања стечаја и ово потраживање, закључком од 08.04.2014. године, је:

- делимично признато у износу од 42.588.169,25 динара,

- а оспорено за износ од 493.285,86 динара,

за који је тужилац по оспоравању и упућивању покренуо парнични поступак и донета је пресуда на основу признања П 3667/14 од 14.07.2014. године, којом је утврђено потраживање за износ од 493.285,86 динара и обавезан је овде тужени да плати трошкове парничног поступка од 113.693,00 динара.

У предмету Ст. Бр. 118/13 донето је решење од 25.04.2014. године, којим се потврђује усвајање Плана реорганизације туженог, као стечајног дужника и обустављен је поступак стечаја.

Тужени није уредно поступао по Усвојеном плану реорганизације, па је решењем Привредног суда у Београду Ст. Бр. 233/16 од 25.10.2016. године, поново отворен стечајни поступак над туженим и тужилац је поново пријавио своје потраживање, овај пут:

- у износу од 371.823,91 Еур, на име главног дуга, и
- у износу од 87.059,09 динара, на име обрачунате камате,
а стечајни управник је у обавештењу од 06.03.2017. године, делимично оспорио пријављено потраживање, у износу од 13.237.327,15 динара, а од овог износа оспорава се главни дуг од 2.615.900,09 динара, а признаје се износ из утврђеног потраживања у класи III-а потврђеног Плана реорганизације, уз додатак износа главног дуга и трошкова из пресуде П 3667/14 од 14.07.2014. године. Оспорена је камата у износу од 10.621.427,06 динара, која је обрачуната у складу са прописима Републике Немачке, а призната камата обрачуната на 10 % потраживања из Плана реорганизације, обзиром да је потраживање из Плана реорганизације доспело за плаћање 13.08.2016. године.

Првостепени суд цитира одредбе члана 84 ст. 2 Закона о стечају, одредбе члана 167 ст. 1 истог Закона, те утврђује да је тужилац у оба наврата и у ранијем и у новом стечајном поступку, подносио пријаву потраживања у иностраној валути, односно у Еврима, као валути која се користи у земљи у којој је његово седиште и коју су валуту уговором странке предвиделе. Пријављено потраживање је у оба пута у претежном делу признато, али у закључцима о признатим и оспореним потраживањима прерачунавано у динаре, опет у складу са одредбом члана 84 ст. 2 Закона о стечају.

По становишту првостепеног суда, полазећи од одредбе члана 84 Закона о стечају, тужилац има право да од туженог потражује главни дуг исказан у Еврима, а тужени као стечајни дужник је дужан да га прерачуна по курсу на дан отварања новог стечајног поступка, а ни једном законском одредбом није предвиђена могућност да се код прерачуна користи курс Евра, од неког другог датума, а не на дан отварања стечајног поступка. И у ранијем стечајном поступку, без обзира на прерачун у Динаре, је тужиоцу било признато потраживање које је износило 377.977,46 Еур, и стога не би било ни економски ни правно оправдано да му се и у новом стечајном поступку не призна главни дуг у износу који је нешто нижи од раније пријављеног и то 371.823,91 Евра, те да су прерачуна у динарску противвредност на дан 25.10.2016. године, када је отворен нови стечајни поступак. Тужиочево потраживање је у валути Евра, чија је примена била предвиђена уговором између странака, ради заштите тужиоца као продавца од промене курса Евра у Републици Србији, те се не може прихватити став туженог да је након признања потраживања у динарској противвредности у поступку Ст. Бр. 118/13 оно постало динарско, односно да је његова висина коначно утврђена Усвојеним планом реорганизације. План реорганизације јесте нови Уговор за измирење потраживања, која су у њему наведена, али се његове одредбе односе пре свега на начин измирења, који у конкретном случају није испоштован, те се стога у случају поновног отварања стечаја због непоступања по Плану, има сматрати признатим када је у питању извршна исправа, оно потраживање чија је исплата била предвиђена Планом и то у оном износу Евра који одговара курсу на дан покретања стечајног поступка, у коме је дошло до усвајања Плана.

Из ових разлога, првостепени суд је одлучио као у ставу I изреке побијане пресуде.

Даље, првостепени суд налази да нема законских услова да се призна потраживање тужиоца по основу обрачунате камате на главни дуг, у складу са прописима Републике Немачке, иако странке јесу уговориле примену немачког права, јер је стечајни поступак над туженим Ст. Бр. 118/13 вођен по прописима Републике Србије, односно по овдашњем Закону о стечају, и у таквој ситуацији има се применити члан 167 ст. 1 Закона о стечају, који предвиђа да се Усвојени план сматра новим Уговором за измирење потраживања која су у њему наведена,

и овај нови уговор замењује уговор из 2004. године у погледу начина плаћања тужиочевог потраживања, па тако и у погледу начина обрачуна камате. Услови из Плана, обавезујући су за све повериоце, па тако и за тужиоца који би био у повлашћеном положају у односу на све друге повериоце, уколико би му се признало право на обрачун камате на неки други начин у односу на онај предвиђен Планом. При наведеном, разлог за отварање новог стечајног поступка је непоступање по Усвојеном плану реорганизације, те дакле сам План реорганизације није укинут, поништен или на други начин стављен ван снаге, јер сам по себи није супротан Закону и био је изгласан у складу са Законом о стечају, те у том смислу, он и даље представља извршну исправу и даље стоје потраживања, односно права и обавезе поверилаца и стечајног дужника као и услови под којима ће њихово потраживање бити измирено. Стога се и камата на главни дуг која није измирена у складу са Планом може обрачунавати само уколико је дошло до кашњења у плаћању у оним роковима који су планом предвиђени.

Из тих разлога, првостепени суд одлучује као у ставу II изреке првостепене пресуде.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање у потврђујућем делу, првостепени суд је правилно применио материјално – правне одредбе из члана 167 ст. 1 Закона о стечају, а за своју одлуку дао је довољне и јасне разлоге које прихвата и овај суд, као другостепени.

Тачно је да је иницијално потраживање тужиоца према туженом било засновано на Уговору који су закључиле парничне странке, а то је Уговор о купопродаји којим је била и уговорена примена немачког права, па дакле и у погледу камате. Међутим, како је након првог отварања стечајног поступка над туженим, усвојен План реорганизације који је и потврђен правноснажним решењем, што није било спорно, и како је у том Плану било предвиђено и уврштено и потраживање тужиоца које је претходно признато, то се у овом случају потраживање тужиоца заснива на новом уговору између повериоца и дужника, а то је План реорганизације који је усвојен и потврђен, који представља и извршну исправу, при чему, што првостепени суд правилно утврђује, тај План реорганизације није укинут, није поништен или на други начин стављен ван снаге, јер није био супротан Закону и био је изгласан у складу са Законом о стечају.

Због непоступања туженог као стечајног дужника по Плану реорганизације отворен је нови стечајни поступак, али то не представља разлог због кога усвојени и потврђени План реорганизације не производи правно дејство као нови Уговор и као извршна исправа.

Из наведених разлога, а како усвојени и потврђени План реорганизације није укинут, поништен или стављен ван снаге и како и даље представља нови уговор повериоца и стечајног дужника и има снагу извршне исправе, жалбеним наводима тужиоца да је свако друго решење, осим признавања камате тужиоцу у складу са Уговором из 2004. године супротно Закону, те Начелима правичности и морала, и да стечајни дужник ужива благодети због непоступања по Плану реорганизације, није доведена у сумњу правилност побијаног решења.

Одредбама Закона о стечају, посебно одредбама члана 173 није прописано да План реорганизације који је усвојен и потврђен, а по коме стечајни дужник није поступао, се ставља ван снаге, укида или губи снагу извршне исправе. Стога је жалбу тужиоца ваљало одбити, а одлуку првостепеног суда из става II изреке побијане пресуде потврдити.

Имајући у виду потпуно и правилно утврђено чињенично стање, не може се прихватити као правилан материјално – правни закључак првостепеног суда да

се потраживање тужиоца које је поново пријавио у Еврима у стечајном поступку који је отворен у предмету Ст. Бр. 233/16, има прерачунавати у динарску противвредност по курсу на дан отварања тог стечајног поступка.

Ово управо из горе наведених разлога, јер више није реч о потраживању тужиоца из Уговора који су закључиле парничне странке из 2004. године, него је реч о потраживању које је предвиђено и утврђено у Плану реорганизације, а то је нови Уговор између овде тужиоца и туженог, који замењује Уговор из 2004. године, те је реч о потраживању које је засновано на том новом уговору, који као План реорганизације представља извршну исправу.

У том Плану, у класи III-а у којој је и потраживање овде тужиоца, исто је уврштено као динарско потраживање, није предвиђена било каква валутна клаузула, нити везивање за курс Евра, због чега нема основа за признање потраживања тужиоца у износу од 2.615.900,09 динара, до кога се долази применом курсних разлика у односу на дан када је први пут отворен стечајни поступак у односу на дан када је други пут отворен стечајни поступак, па је првостепену пресуду у ставу I изреке ваљало преиначити и одбити тужбени захтев тужиоца, применом одредбе члана 167 ст. 1 Закона о стечају.

Имајући у виду да је тужени у целости успео у овом спору, те успео са жалбом, припадају му и следећи трошкови целокупног поступка:

- Састав одговора на тужбу, износ од 37.500,00 динара, према АТ,
 - Приступ на једно одржано рочиште 39.000,00 динара, према АТ,
 - Такса на име одговора на тужбу од 157.893,00 динара,
 - Састав жалбе, прана АТ у износу од 33.000,00 динара,
 - Такса на жалбу у износу од 80.752,00 динара,
 - Такса за другостепену одлуку од 80.752,00 динара,
- Што је укупно износи 428.897,00 динара

Из наведених разлога, применом одредбе члана 390, 394 тач. 4 и 165 ст. 2 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

МН/ББ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Александра Поповић, с.р.

За тачност отправка